

ÚSTAV STÁTU A PRÁVA
AKADEMIE VĚD ČESKÉ REPUBLIKY
Národní 18, 116 00 Praha 1 – Nové Město
Tel. ústř. 221990711, sekr. 224933494, fax 224933056
e-mail: ilaw@ilaw.cas.cz

Vážený pan
JUDr. Aleš H u š á k,
předseda představenstva
a generální ředitel
SAZKA, a.s.

V Praze dne 15. dubna 2006
Čj. 41/2006/ST

Vážený pane předsedo představenstva,

dovolujeme si reagovat na Váš dopis (žádost o posouzení) adresovaný našemu ústavu, týkající se problematiky ustanovení § 50 odst. 4 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, v platném znění, a některých souvisejících otázek, zejména se týkajících právního režimu tzv. Centrálního loterního systému s interaktivními videoloterními terminály (jež jsou koncovými herními zařízeními propojenými na centrální loterní systém, umožňující řídit a provozovat on line uzavírání sázek a zpětnou distribuci potvrzení o sázce a výsledku her).

Zákon bývalé České národní rady č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, v platném znění, stanoví v ustanovení § 50 odst. 4, že obec může obecně závaznou vyhláškou vydanou v samostatné působnosti stanovit, že výherní hrací přístroje mohou být provozovány pouze na místech a v čase vyhláškou určených nebo stanovit, na kterých veřejně přístupných místech v obci je provozování výherních hracích přístrojů zakázáno.

Citované ustanovení zákona č. 202/1990 Sb. tedy obcím umožňuje, aby v rámci své samostatné působnosti omezily možnost provozovat výherní hrací přístroje, a to tak, že buď v určité lokalitě zakáže jejich provozování úplně, nebo je v určitém místě či čase omezí. Musí se tak stát obecně závaznou vyhláškou a musí jít, což je z hlediska Vašeho dotazu nejpodstatnější, pouze a jen o výherní hrací přístroje. Zákonodárce tedy obcím umožnil jistou regulaci provozování výherních hracích přístrojů, a pochopitelně ničeho jiného (samozřejmě v rámci omezení stanovených již přímo zákonem, omezení stanovená zákonem, konkrétně v jeho § 17 odst. 11, jsou ustanovením § 50 odst. 4 téhož samozřejmě nedotčena a obec z těchto zákonných zákazů, resp. omezení, pochopitelně žádnou výjimku stanovit nemůže).

Výherní hrací přístroj je přitom přímo v citovaném zákoně vymezen legální definicí, není tedy třeba pátrat, o jakýž přístroj v takovém případě běží, protože jde o právní pojem (obsah i rozsah pojmu "výherní hrací přístroj" je totiž stanoven zákonem, tj. stručně řečeno právem). Podle ustanovení § 17 odst. 1 je výherním hracím přístrojem rozumí kompaktní, funkčně nedělitelné a programově řízení technické zařízení s ovládáním určeným pouze pro jednoho hráče (případně s programovým vybavením umožňujícím současnou hru na více hracích místech, přičemž v takovém případě je každé z takových hracích míst považováno za samostatný výherní hrací přístroj). Podstatou výherního hracího přístroje podle zákona tedy je, že jde zařízení, jež je funkčně samostatné.

Pokud se ovšem Váš dotaz týká právního režimu tzv. Centrálního loterního systému s interaktivními videoloterními terminály (jež jsou koncovými herními zařízeními propojenými na centrální loterní systém, umožňující řídit a provozovat on line uzavírání sázek a zpětnou distribuci potvrzení o sázce a výsledku her), pak je již z tohoto vymezení zcela jasné, že o výherní hrací přístroj jít nemůže.

Zatímco podstatou výherního hracího přístroje přímo podle legální (tj. přímo zákonem stanovené) definice v ustanovení § 17 odst. 1 citovaného zákona je jeho autonomnost (funkční nedělitelnost), takže jinak řečeno, hráč hraje právě jen na tomto přístroji, v případě interaktivními loterního terminálu (jak ostatně uvádíte výslovně ve svém dotazu) jde o koncové zařízení (!), jehož prostřednictvím hráč hraje v systému, jinak řečeno, samotný herní proces neprobíhá v koncovém zařízení (ve videoloterním terminálu), ale v centrálním systému (serveru).

Pro koncová zařízení je přitom charakteristické, že odpojením terminálu od centrálního (zde loterního) serveru dojde k přerušení (ukončení) hry, bez připojení k centrálnímu severu dokonce vůbec nelze hrát (ani hru spustit), protože jakékoli terminály (koncová zařízení) nejsou funkční bez spojení s řídicí částí systému (v tom je totiž právě jejich podstata coby koncových zařízení).

Jakýkoli terminál (koncové zařízení) tedy nelze považovat za autonomní, nedělitelně funkční celek, takže logicky platí i to, že interaktivní videoloterní terminál nemůže být už z principu považován za zařízení, které je funkčně samostatné. Jen poněkud jinak řečeno, interaktivní videoloterní terminál tedy nemůže být už z principu považován za výherní hrací přístroj.

Ustanovení § 50 odst. 4 (ale ani § 17 odst. 11) zákona č. 202/1990 Sb. se tedy netýká a nemůže týkat interaktivních videoloterních terminálů. Obec proto není oprávněna regulovat provoz interaktivních videoloterních terminálů obecně závaznými vyhláškami podle tohoto ustanovení a tedy ani podle § 10 písm. c) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, v platném znění).

Obce ovšem mohou v rámci ochrany veřejného pořádku a dalších hodnot (majetku, zdraví atd.) regulovat v samostatné působnosti některé činnosti (např. podle § 10 písm. b) cit. zákona diskotéky, taneční zábavy a podobně), domníváme se ovšem, že regulace podle tohoto ustanovení v podstatě nepřichází v úvahu.

Pokud Ministerstvo financí rozhoduje o povolení provozování sázkových her prostřednictvím tzv. Centrálního loterního systému, nemůže přitom vůbec přihlížet k vyhláškám obcí, přijatým podle § 50 odst. 4 zákona č. 202/1990 Sb. v platném znění.

S pozdravem

JUDr. Jaroslav Zachariáš, CSc.,
ředitel ústavu